

*“Günah işleyen herkes, **günahın kölesidir.**”*

--Nasıralı İsa (Yuhanna 8:34)

Adem ve Havva, Yaratıcılarına-Sahiplerine itaatsizlik etmişlerdi. Şeytan gibi onlar da Tanrı ile bağlantılarını kaybettiler ve günahın kölesi oldular. Babalarının belirgin buyruğuna itaat etmeyen çocuklar gibi Adem ve Havva da onları seven ve ilgilenen Kişi ile artık birlikte olmak istemediler. Zevk alma ve güven duyma gibi duygularının yerine şimdi korku, kirlilik ve utanç duyguları geçmişti.

“Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.” (Yaratılış 3:8)

Adem ve Havva şimdi günah tarafından kirletilmişlerdi ve günah onların Yaratıcılarından ve Efendilerinden saklanmak istemelerine neden oluyordu. Yeni elde ettikleri vicdanları, onlara kutsal bir Tanrı'nın huzurunda yalnızca kutsal insanların yaşayabileceklerini içgüdüsel olarak öğreterek iyi ve kötü kavramlarının varlığını bildirdi. Adem ve Havva Tanrı'nın önünde artık saf değillerdi ve bunu biliyorlardı. Tanrı ve insan arasındaki yakın bağ kırıldı.

İlişki öldü.

KIRIK BİR DAL

Bir gün, bir caminin yanındaki bir ağacın altında birkaç erkek ile sohbet ediyordum, sohbet günah ve ölüm konusuna yöneldi. Ağacın dallarından birini kırdım ve onlara şunu sordum: “Bu dal ölü mü, canlı mı?”

Adamlardan biri, “Dal ölüyor” diye yanıtladı.

Bir başkası, “Dal ölü” dedi.

Onun söylediğine karşı çıkarak: “Dalın ölü olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Ne kadar yeşil olduğunu görmüyor musun?” dedim.

Adam şu karşılığı verdi: “Canlı gibi görünüyor, ama yaşamını aldığı kaynaktan ayrıldığı için aslında ölü.”

Ona şunları söyledim: “Bu söylediğin çok doğru. Biraz önceki sözlerinle Kutsal Yazılar’da ÖLÜM hakkında ifade edilen tanımın aynısını yaptın. ÖLÜM

bir yok oluş değildir; Yaşam Kaynağı’ndan AYRILIŞTIR. Bu nedenle, sevdiğimiz biri öldüğü zaman, bedeni daha gömülmeden önce, o kişi hakkında, “Gitti” deriz. Kişinin ruhunun bedeninden ayrıldığını bildiğimiz için bu şekilde konuşuruz. *Ölüm*, *ayrılık* anlamına gelir.

Sonra, beraber olduğum bu kişilere Tanrı’nın Adem’e verdiği buyruktan söz ettim. Ve onlara şu soruyu sordum: “Tanrı, Adem O’na karşı günah işlediği takdirde, ne olacağını söyledi? Tanrı, Adem’e, yasak meyveyi yediği takdirde, dini törenler yapmaya, dua etmeye, oruç tutmaya, ondalık vermeye ve bir cami ya da kiliseye devam etmeye başlaması gerekeceğini söyledi mi?”

“Hayır”, diye yanıtladılar, “Tanrı Adem’in öleceğini söyledi.”

“Doğru. Tanrı bunu açıkça belirtti; günahın cezası ÖLÜM olacaktı. Ama sizden şu soruma cevap vermenizi istiyorum: Adem ve Havva Tanrı’ya itaatsizlik ettikten ve yasak meyveyi yedikten sonra aynı gün öldüler mi?”

“Hayır!”

“Peki o zaman Tanrı Adem’e, ‘Bu meyveyi yediğin gün kesinlikle ölürsün’ dediği zaman neyi kastediyordu?”

Bu noktadan hareket ederek konuştuğum kişilere Tanrı’nın ölüm hakkındaki tanımını anlattım: insanın Yaratıcısına itaatsizlik etmeyi seçmesi sonucunda ortaya çıkan üç-boyutlu bir ayrılık.

GÜNAHIN NEDEN OLDUĞU ÜÇ-BOYUTLU AYRILIK:

1. Ruhsal ölüm: Kişinin ruhunun ve canının Tanrı’dan AYRILMASI

Adem ve Havva Tanrı’ya karşı ilk kez günah işledikleri gün *ruhsal olarak öldüler*. Adem ve Havva’nın RAB Tanrı ile olan yakın ilişkileri dalından koparılan bir dal

gibi, ölmüştü. Ve haberler daha da kötüleşir. Adem ve Havva'nın soyundan gelen herkes, bu aynı ruhsal ölü "dalın" bir parçasıdır.

"Herkes nasıl Adem'de ölüyorsa..." (1. Korintliler 15:22)

Kutsal Yazılar'ın anlaşılır öğretişine rağmen, insan soyunun Adem'den geldiğini kabul eden pek çok kişi, aynı zamanda yeni doğan bebeklerin saf ve günahsız bir doğa ile dünyaya geldikleri konusunda ısrar ederler. Ağaçtan koparılan dal üzerinde tekrar düşünelim.

Ağaçtan ayrılmasının bir bölümü olarak dalın hangi parçası "ölüdür?" Ucundaki küçük sürgünler de dahil olmak üzere dalın tamamı ölüdür. Eğer bu sürgünler ve yapraklar konuşabilselerdi, belki de şuna benzer bir şeyler söylerlerdi: "Şimdi bir dakika durun! Dalın ağaçtan kırılması bizim hatamız değil! Biz başka birinin yaptığı bir şeyden etkilenmeyiz!" böyle söyleyebilirler, ama gerçek, başka birinin yaptığından etkilendikleridir. Aynı şekilde Tanrı Sözü tüm insan soyunun "Adem'de olduğunu" beyan eder. Her birimiz, ağaçtan ayrılan, aynı düşmüş "dalın" bir parçasıyız ve bunun sonuçlarının acısını çekeriz. Hoşunuza gitse de gitmese de Adem günah işlediğinde, kendini lekeledi ve insan ailesinin tamamının onun soyundan geldiği bir gerçektir.

Yaşadığım köyün suyu, kilometrelerce ötede bulunan Senegal Nehri'nden gelir. Köyümüzde bir kuyu vardır, ama hiç kimse bu kuyunun suyundan içmez. Bu kuyunun suyu tuzludur. Bu kuyudan çekilen her kova su tuz ile kirlenmiştir. Bu suyun tek bir damlası bile saf değildir, her damlası tuz ile kirlenmiştir.

Benzer şekilde Adem'den doğan her kişi günah ile kirlenmiştir. Küçük çocukların bile günah işlemesinin nedeni bu günahlı doğadır. Günah, doğalarının bir parçasıdır. İyi ve nazik olmak bilinçli bir çabayı ve mücadeleyi gerektirir. Oysa bencil olmak ve insanları yaralamak için özel bir çaba sarf etmek gerekmez. Peygamber Davud neden içgüdüsel olarak günah işlediğimizi şöyle açıklar:

"Suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı." (Mezmunur 51:5) **"Kötüler daha ana rahmindeyken yoldan çıkar, doğdu doğal yalan söyleyerek sapar."** (Mezmunur 58:3) **"Hepsi saptı. Tümünü yozlaştı. İyilik eden yok, bir kişi bile!"** (Mezmunur 14:3)

Senegal'in Wolof halkı, bazı kişilerin bu gerçeği anlamalarına yardım etmiş olan birkaç güzel özdeyişe sahiptir. İlk örnek şöyledir: **"Bir sıçan, kazmayan bir soy vücuda getirmez."** Aynı şekilde günah ile lekelenmiş Adem de günah işlemeyen bir soy vücuda getiremez.

Bir başka özdeyiş ise şöyle der: “*Bir salgın hastalık, kendisini ortaya çıktığı kişi ile sınırlamaz.*” Çok üzücü, ama gerçek. Doğum ile geçen bir kusur ya da bulaşıcı bir hastalık gibi, Adem’in günahlı doğası da bize ve çocuklarımıza geçmiştir.

“*Günah **bir insan aracılığıyla**, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece **ölüm bütün** insanlara **yayıldı**. Çünkü **hepsi günah işledi**.” (Romalılar 5:12)*

İlk ifadeye dikkat edin: “*Günah **bir insan aracılığıyla** girdi.*” Ve son ifade üzerinde de duralım: “***Hepsi günah işledi**.*” Her birimiz doğum **ve** eylem aracılığıyla günahkârız. Bizim işlediğimiz günahlar yüzünden Adem’i suçlayamayız. Kutsal Yazılar şöyle der:

“*Ama **sizin** suçlarınız **sizi sizin** Tanrı’nızdan ayırdı; ve **sizin** günahlarınızdan ötürü O’nun yüzünü göremez **oldunuz**.*” (Yeşaya 59:2)

Bir insan doğru ve yanlış birbirinden ayıracak yaşa geldiği zaman, Tanrı o kişiyi günahlarından sorumlu tutar.¹²⁶ İnsan “dalının” tamamı Yaratıcısından ayrılmıştır. İnsan ruhsal olarak “*içinde yaşadığı suçlardan ve günahlardan ötürü **ölüdür**.*” (Efesliler 2:1)

2. Fiziksel ölüm: Bir kişinin ruhunun ve canının bedeninden AYRILMASI

Adem ve Havva günah işledikleri zaman, yalnızca *ruhsal* olarak ölmekle kalmadılar, aynı zamanda *fiziksel* olarak da ölmeye başladılar. Kırılmış bir dalın yaprakları nasıl hemen kurumuyorsa, Adem ve Havva’nın bedenleri de aynı şekilde hemen günah işledikleri gün ölmedi. Ama yine de bedenleri, kaçamayacakları bir düşman olan ölümün istilasına uğramıştı.

Adem, Havva ve soyları için, fiziksel ölümün onları ele geçirmesi yalnızca bir zaman meselesiydi. Arap özdeyişlerinden biri, “*Ölüm, hızlı giden bir deveye biner*” der. Ölüm’den hiç kimse kaçamaz. Tanrı’nın Sözü ise bunu şöyle ifade eder:

“*Bir kez ölmek sonra da yargılanmak insanların kaderidir.*” (İbraniler 9:27)

3. Sonsuz ölüm: Bir kişinin ruhunun, canının ve bedeninin Tanrı’dan sonsuza kadar AYRILMASI

Canlı bir dalın yaprak, çiçek ve meyve taşıması tasarlanmıştır. Ölü dallar toplanıp bir araya getirilerek yakılırlar. Adem Tanrı’ya karşı günah işlediği zaman, kendisi için tasarlanmış olan ayrıcalık hakkını –Tanrı’ya yüceltmek ve sonsuzluk boyunca O’nun ile birlikte yaşamak– ceza olarak kaybetti. Sonsuza kadar var olmak için yaratılan insan, sınırsız Yaratıcısına–sahibine itaatsizlik etmişti. Bu itaatsizliğin cezası, Tanrı’dan *sonsuza kadar* ayrı kalmaktı.

Eğer Rab merhameti sayesinde Adem ve Havva’nın günahı için bir çözüm sağlarmasaydı, Adem ve Havva’nın bedenleri bir kez öldüğünde, Şeytan ve cinleri için

hazırlanmış olan “çöplükte” sonsuza kadar karantinaya alınmanın dehşeti ile karşı karşıya kalacaklardı. Kutsal Kitap bunu “ikinci ölüm” olarak adlandırır, çünkü bu ölüm fiziksel ölümden sonra meydana gelir. Diğer bir adı da “*sonsuzluk*”dur.¹²⁷ İnsanların bir gün kurtulacakları, geçici olarak günah cezası çekilen bir yer düşüncesi yalnızca insanların icat ettikleri bir yerdir.

Eğer “*sonsuzluk*” adaletsiz ya da mantıksız görünüyorsa, bunun nedeni belki de Tanrı’nın doğasını, günahın yer çekimini ve sonsuzluk kavramını anlama konusundaki başarısızlığımızdır.

Daha sonra Tanrı’nın saflığı ve günahın murdarlığı üzerinde duracağız.

Sonsuzluk kavramına gelince, şunu itiraf edebiliriz: *sonsuzluk* sözcüğünün kendisi bile zihinsel kapasitemizi aşar, çünkü bizim referans çerçevemiz *zaman*’dır.

Sonsuzlukta *zaman yoktur*.

Bir kişinin cehennemde milyarlarca yıl geçirdiğini düşünecek olursak, bu düşüncemiz yanlış olacaktır. Sonsuzluk yıllardan oluşmaz. Sonsuzluk, *sonsuz bir şimdidir*. İnsanlar ancak bu kaçınılmaz bölgeye girdikleri zaman, onun ağır başlı mantığını kavrayacaklardır. Cehenneme giden zengin adamın öyküsünü (Bölüm 3) hatırlıyor musunuz? Bu zengin adam hala oradadır.

Tanrı, Cennete girmek için gerekli olan taleplerini açıkça belirtir:

“*Oraya murdar hiçbir şey, iğrenç ve aldatıcı işler yapan hiç kimse **asla** girmeyecek.*” (Vahiy 21:27)

Bu konuda hiçbir ödün verilmeyecektir. Nasıl Tanrı’nın doğal yasaları ağacından koparılmış bir dalın ölmesine ve kurummasına neden oluyorsa, Tanrı’nın ruhsal yasaları da aynen bu şekilde günahın *ruhsal, fiziksel ve sonsuz **ayrılış*** ile cezalandırılmasını talep ederler.

GÜNAH VE UTANÇ

Şimdi Adem ve Havva’yı en son olarak gördüğümüz yere geri dönmenin zamanı geldi – bahçenin ağaçlarının arasında Tanrı’dan gizlenmeye çalışıyorlardı.

Adem ve Havva günah işlemeden önce Tanrı’nın yüceliği ve mükemmelliği ile kuşatılmışlardı. Yaratıcılarının huzurunda tamamen rahattılar. Ancak, Tanrı’nın yasasını ihlal ettikleri anda kendilerini farklı bir biçimde gördüler. Ve rahatsız oldular – rahatsızlıklarının nedeni yalnızca fiziksel çıplaklıkları değildi, aynı zamanda *ruhsal* çıplaklıklarının da farkına vardıkları için rahatları bozulmuştu.

Adem ve Havva yasayı ihlal etmeden önce, Tanrı bilincine sahiplerdi ve *“hiçbir utanç duymuyorlardı”* (Yaratılış 2:25). Şimdi doğal olmayan bir şekilde kendilerinin farkına vardılar ve kutsal Tanrıların önünde kendilerini kirli hissettiler. Adem ve Havva Yaratıcılarının tam aksi haline dönüştüler. Şimdi kutsal *değillerdi*. Artık Tanrı'nın huzurunun saflığı ve parlaklığında bulunmayı istemediler. Bir ışık yandığında saklanmak için telaşla koşuşturan hamam böcekleri gibi, *“ışık yerine karanlığı sevdiler, çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasın diye ışığa yaklaşmaz.”* (Yuhanna 3:19-20)

Adem ve Havva açığa çıktılar ve utandılar. Mükemmel bahçenin kendilerine yakışmadığını hissettiler. Tanrı'nın sesini duydukları zaman dehşete kapıldılar. Artık kutsal ve sevecen Yaratıcıları ile birlikte olmak istemediler. Ama her şeye rağmen O yine de onları aramak için bahçeye geldi.

“Kaybolanı arayıp kurtarmak” Tanrı'nın doğasının bir parçasıdır. (Luka 19:10)

İNSANI ARAYAN TANRI

“RAB Tanrı Adem'e, 'Neredesin?' diye seslendi. Adem, 'Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım. Bu yüzden gizlendim' dedi. RAB Tanrı, 'Çıplak olduğumu sana kim söyledi?' diye sordu. 'Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?' (Yaratılış 3:9-11)

Tanrı'nın Adem'e yönelttiği ilk kaydedilmiş soruya dikkat edin.

“Neredesin?”

Tanrı, bu sevecen ve yüreğe işleyen sorusu ile Adem'in, günahın kendisine ve karısına ne yapmış olduğunu fark etmesini istedi. Tanrı, onların, yasayı ihlal ettiklerini itiraf etmelerini istedi. Günahın kendilerinin ve kutsal RAB'lerinin arasına girmiş olduğunu anlamalarını arzuladı.

Düştükleri bu kötü durumun nedeni, işlemiş oldukları günahı. Utanmalarının ve ağaçların ve incir yapraklarının arkasına saklanmalarının nedeni günahlarıydı. Ama Adem ve Havva Tanrı'dan saklanamazlardı, O'nun doğruluğundan ve her şeyi bilen yargısından kaçamazlardı.

GÜNAHIN ÜCRETİ ÖLÜMDÜR

Tanrı, Adem'i bilgilendirdiğinde şaka yapmıyordu: *“Ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.”* (Yaratılış 2:17) Bizler, yüreklerimizin derinliklerinde Yaratıcılarına baş kaldıran kişilerin O'ndan ayrılmaları gerektiğini biliriz.

Çoğumuz, “kötü adamların” öldürüldükleri ve “iyi adamların” galip geldikleri filmler izlemiştir. “Kötü adamlar” için üzülür müyüz? Hayır, onların hak ettiklerini aldıklarını

düşünürüz. Ciddi gerçek ise şudur: Tanrı'nın gözünde tüm Adem soyu "kötü adamlardır."

"Hepsi saptı, tümü yozlaştı. İyilik eden yok, bir kişi bile!" (Mezmur 14:3)

Yaratıcının adalet ölçüsüne göre **hepimiz** ölüm cezasını hak ediyoruz. Tanrı'nın kitabı bu adalet ölçüsünü şöyle belirtir:

"Günah ve ölüm yasası" (Romalılar 8:2)

Günah ve ölüm yasası, Tanrı'ya karşı işlenen her itaatsizlik eyleminin Tanrı'dan ayrılmayla cezalandırılması gerektiği talebinde bulunur. İstisna yoktur. Günah ölüm getirir.

Tanrı'nın bu yasayı onaylamasının nedeni, kutsal ve sadık karakteridir. İlk atalarımız tek bir günah eylemi ile kendilerini Tanrı'nın doğruluk ve yaşam krallığından ayırdılar ve kendilerini Şeytan'ın günah ve ölüm krallığına soktular.

Hemen o anda **ruhsal** olarak öldüler – bir ağacın koparılmış dalı gibi. Tanrı ile ilişkileri öldü.

Aynı zamanda **fiziksel** olarak da ölmeye başladılar – aynı kuruyan bir dal gibi. Bedenlerinin toprağa geri dönmesi yalnızca bir zaman sorunuymdu.

En kötü olanı ise, RAB onların günah ve utancı için bir çözüm sağlamazsa, **sonsuz** **kadar** ölmenin dehşetiyle karşılaşacak olmalarıydı – Şeytan ve cinleri için hazırlanmış olan sonsuz ateşte Tanrı'dan sonsuza kadar ayrı kalacaklardı.

Kutsal Yazılar bu konuyu açıklıkla dile getirirler:

"Ölecek olan, günah işleyen kişidir." (Hezekiel 18:20)

"Çünkü günahın ücreti ölümdür." (Romalılar 6:23)

"Günah olgunlaşınca da ölüm getirir." (Yakup 1:15)

Tanrı bu ciddi gerçeği *günah ve ölüm yasası* olarak adlandırmakta haklıdır. Bu ciddi gerçek, YASA'DIR.

Günahın cezasının icra edilmesi gerekir.

Ve bu ceza icra edilecektir.